

María meva: Tal com pensava, aliu vaig trovar la teva llarga carta. Ben content estic ja que prou l'esperava. La notícia de la mort de l'oncle Gregori em donà tristesa. Ja no queda cap del germans del pare (e.p.d.). Que hi farem, no? Jo escriuré jo una postal a en Ramon, i la tiraré des d'ací stant.

També a l'arribar que el coter em donà un gir de 50 francs. Bonna sorpresa al veure que el qui els envia era Mr. Molier i després, junt amb la teva una carta de la tia. Y tornem ha haver perspectives. Et transcriuré aet un tros, el referent a això. " el veré vuelve a dar señales de vida aunque no ha recuperado la normalidad. Se hacen preparativos para próximas expediciones, al cabo de las cuales se cerrará por completo la emigración colectiva. Sería una gran cosa que esto se realizara porque habíamos llegado a la convicción de que todo se había terminado. Fu estáis bien situados y trabajo para que el mayor número entien en combinación, ... Qué et sembla. L'alepria ha estat gran. Jo crec que sabrà aprofitar la primera avinentesa i em colarà a la llista. Qué hi dius, neneta meva?

Bé ara vindrà en Mir i em donarà l'adreça dels seus pares. Ell escriurà així ja no hi haurà sorpresa. M'alepria allò que dius que els vestits nous, els havien depositat al pis de la Julia. Jo creia francament que havien quedat a baix i com que no ignorava que la Beatriu havia mig evasuat ho donava tot per perdut. Per cert que en la meua carta del diumenge, tal com si ens ho haguessis dit, et deia que escrivissis al caser i m'essis de saber si s'hay salvat. Veig que t'has adelantat, aquesta vegada moroseta meva i jo et felicito, aia.

Quins llibres t'han enciat de casa? Sempre estàs barrinant i segur que no valen, tant aquests com el mal de cap que els hi haurà donat. Ja me'n farà, cinc centims, no?

No patixis, neneta meva, estiguis tranquila. Estic bé, molt bé. El treball que tinc no mata i si no fos la tristesa que porto de tenir-te a tu lluny que resista bé. Ah! Si et tingut ací!! Que quan, al tan, ad mig fosc, en lloc de trovar el sol ell, un barracó tros, els teus amorosos braços que m'esperen!! Que que no tindria pas presa de sosten de França. Ací hi ha treball pu temps i al que nosaltres, ens convé és això. resistir i si ací fo possible, que enlloc de portar-te en fila, amb el treball et donessis la llibertat, que més podríem desitjar: treballar i trovar al retorn, el caliu de casa. Prou sabríem fer nos passar la pena. Eh, neneta meva? Després de tot amb tot és el que ens espere a terra lluyanes, i ací si donessis llibertat d'ací ja tindríem guanyat el primer pas.

No dis tonteries, no, quan t'insimava que si no hi ha gressis perspective, seria qüestió d'estudiar que finguessis ací. Certament no ignorarem sa que dius, però jo et pregunto i estaré, d'acord, que d'aquats, ens generalment la qui ho accepta a que no està enganxat d'ava, feda. Llena que és que fessim aquest pensament no entrem d'apri.

a les palpentes i sense saber on vas. Ja m'esperaria ja. Que me tingues l'esperança
per a plantar això als companys de St. Medard i de Bourdeaux, potel que est
trobis una casa on treballant ho tractament i no crec seria difícil ja que com ara
manquen braços i particularment de gent honrada. Ara bé jo només ho insinuava i sempre
cas de portar-ho a la pràctica, sense precipitacions. Per cert que coneixes per aquí el rumor que
el govern autoritza el treball dels "familiares" als departaments on es trobin els enquadrats
a les Cig la qual cosa si bé no vull donar-li centes (ja no l'he llegit) no en estranya
ria gens. El que si és cert és que tens dret a l'abluació de què et parlava l'altre
dia. Aquest dret el marca el decret del dia 15 de gener d'aquest any. Res ho han dit al
Camp però això t'ho dic perquè ho he llegit. Quan feu la gestió prop de l'Ajuntament
d'aquí pots precisar el decret aquest i ja en diràs, si fugen d'estudi.

Ara que no cal portar-hi presa, i menys mentre disposen de tan poca lliber
tat. Jo crec i creuen molts que aquesta la guanyarem aviat ja que no pot seguir com avui
Més, si aconseguís dintre la mateixa feina alguna cosa millor que me'n donés, allavors perquè no?
Després de tot tu ho dius. Perdrem un temps preciós. No em defereixis a què ens fem vells, sinó
que tots els moments que ens robes de felicitat ja són perduts, car noaltres, nemeta mesa, sabrem
trovar fins en l'edat de la nostra vellesa aquella felicitat filla de dos cors que es coneixen, malgrat
qu'el'ador de la joventut s'hagi espumat, veritat Marieta men?

Pots bé, creure ho. Ací xafó ja el francès. Amb dificultat però em faig enten
dre. És estranya que coneixi gent. Però és que creus que treballen isolats? No, sinó que hi
han molts francesos i per cert que fins avui només proves d'amor ens donen. Sinó fos que
després del treball t'entrefur-men al camp, mentre estem allí sembla que no sigues pas pre
ss de res sinó que et trobes al camp i et sentis lliure com els ocells. La realitat veix
cada vespre quan, tot cantant, malgrat els sofriments, retornem al campament.

L'adreça d'en Jaco. Diputació 199, 32^a 22. i la del país d'en Mir, és
Jordi Mir, Calle, Espadas nº 4, Bordeaux (Barcelona). Escriv a tots ells casos i ja t'ho
diré al començar ja en tindran notícia.

No necessites mantos. En tinc quatre i me'n poro una sobre la colxo
aquesta que és de palla, però per dormir dos d'està malament. Amb aquest any i escaig de
vida m'ho acostumat a tots els inconvenients i incomoditats. Pensa que resan, lo vuit
quan lleig el sol, i fins que no vante el sol que l'arma quan porten el café no desporto.
Dormo com un llió tota la santa nit i si lamenta alguna cosa, és no poder donar
li aquella mitja vulteta...

Guarda de moment els franquets. Jo només tinc necessitat de comprar-me
unes sabats baixes. Segons direr aviat cobrarem la prima de treball. Quan cobri com
praré les sabats, i si mentre espero la segona necessito algun dineret me'l enviaràs, eh?
Ara que podria petar adelantat-me. Si emviessis 100 francs podria comprar-les ara, però és
igual. Si sales que aviat anem a sortir per Ultramar si que les compraria i ho faria per a
fer-les donar un xic al peu per tal que no em fossin mal, però em sembla que es donaran
temps a cobrar. No val la pena i ja el que et sembli ja que no els necessito per a comprar
noues, el que et dic. És una vergonya que no tingis pagat, però que hi farem, no?

T'adjunto la carta de casa. Poc paper avui, mentre però ben aprofitat, veritat? La pròxima
serà una postal, si no hi ha res molt interessant. Sempre ten uns peters ben nets (p)